

Nedsættelse. Med andre Ord, man skulde ikke kunne stille et Forslag paa samme Sted, hvor Finantsministeren havde opstillet sit Vædringsforslag, uden at det skulde betragtes som et Overgreb fra Folkethingets Side. Derved fremkom Spørgsmaalets konstitutionelle Bejdning. Det blev fremstillet for os, som om der ikke turde røres ved en saa simpel Bevillings sag, uden at det skulde dikteres os, hvorledes vi havde at forholde os. Fremkommet fra andre Faktors Side vilde Spørgsmaalet naturligtvis ikke have været Andet end en almindelig Bevillings sag, i hvilken det var ligesaa let at træffe Forandringer som i andre, men fremkommet fra Folkethinget, en berettiget Faktor i Bevillingsmyndigheden, blev Spørgsmaalet til et Angreb. Dette var Stillingen. Det Hele vedkom aldeles ikke den endelige Ordning af denne Sag. Den Ordning, der nu eksisterer, er jo ikke utilfredsstillende. Der er en Konstitueret i Esrom og en Amtsforsvalter i Frederiksberg; vi have ikke hørt nogen Klage herover, som dette Lovforslag gaar ud paa at afhjælpe. Jeg ser ikke, at der i Realiteten er nogen paatrængende Nødvendighed for at gjøre nogen Forandring i det eksisterende Forhold, selv om man tror, at det nuværende Tidspunkt er beileligt til Reformen med Hensyn til de administrative Forhold. Jeg siger derfor: hvad enten de Herrer fremme dette Lovforslag eller ei, saa længe der ikke er en Lov, der endelig har ordnet dette Forhold, saa længe staa der et Mellemværende uafgjort paa Finantsloven mellem Administrationen og Bevillingsmyndigheden med Hensyn til dette Spørgsmaal, og den endelige lovmæssige Ordning af dette Forhold frigjør overhovedet ikke de Herrer fra at indtage den Stilling, de af andre Hensyn maatte vilde indtage aldeles bortset fra dette Forslags Skæbne. Jeg gaar nemlig herved over til min tredje Indledning. Det er den, at dette Forslag overhovedet er fremkommet. Vi endte det andet Afsnit af vor Rigsdagsamling i Mandags, og jeg antager, at vi begynde det tredje med dette Lovforslag idag. Jeg tror, at vi have sagt Farvel til Finantsloven for 1877—78, og vi arbejde vel sagtens nærmest med Finantsloven for 1878—79 for Die. Jeg tager neppe fejl — idet jeg navnlig lader mig veilede af Ytringer, som fremkom fra den ærede foregaaende Tale, der vel ogsaa kender endel til disse Forhold — naar jeg antager, at dette Forslag er en Forløber for selve Finantslovsforlaget for 1878—79, et Følehorn, som man strækker ud for at se, hvorledes Forholdene ere beskafte. Jeg veed ikke, om det er de ærede Forslagsstilleres Mening eller Andres Mening, men dog vil jeg sige, at dersom det er saa, forekommer det mig, at de ærede Forslagsstillere og de ærede Herrer, der slutte sig til dem, ere inde paa et nyt Omraade. Saa længe man bevæger sig paa Finantslovens Omraade, havde man uden at være videre bespæret

af den Side af Salen, hvortil jeg hører, vilig kunnet foretage sine Bevægelser, baade hvad Finantsloven for 1877—78 angaar, og jeg haaber ogsaa i temmelig vid Udstrækning, hvad Finantsloven for 1878—79 angaar. (Se m. m. r.: Hør!) Ja, jeg haaber det, i temmelig vid Udstrækning. Jeg er ikke med til at give carte blanche til de Her er ved Binduet og dem, der slutte sig til dem, men jeg antager, at det er bedst aabent at udtale, at med Hensyn til den Birkfomhed, der knytter sig til Finantsloven for 1878—79, er det naturligt, at det Flertal, som dannede sig den 8de November, fører an, og at vi Andre forholde os neutrale for at se, hvad de kunne faae ud af Situationen, selvfølgelig med Bevarelsen af vor motiverede Kritik. Men hvis det skulde blive til, hvad man offentlig har ymtet om i Bladene, at denne Situation forlanger ikke blot sin Finantslov, men ogsaa Reformen paa forskellige Omraader, saadanne som de Herrer ønske dem, saa tror jeg, at man gaar udenfor det Omraade, hvor vi Andre kunne forholde os passive. Man er da inde paa et nyt Omraade, og derfor siger jeg, at dette Forslag, hvorved man under de nuværende Forhold vil omstøde en gjentagne Gange vedtagen Beslutning af Folkethinget, uden at der foreligger nogen med Hensyn til Administrationen tringende Nødvendighed, kan jeg ikke give min Bistand. Det forekommer mig ikke, at det kan hjælpe de Herrer det Mindste med Hensyn til deres Bevægelser paa Finantsloven. Dersom Lovforlaget som de ærede Herrer jo have udtalt, har Hensyn til det Punkt paa Finantsloven om Kronborg Amtstue, da have de Herrer jo opgivet dette Punkt for 1877—78, og de have jo fuldstændig den samme Frihed med Hensyn til samme for 1878—79. Det bliver paa deres Ansvar, om de kunne opgive det eller ikke, men tro De nu, at det vilde være rigtigt, om man vilde forlange f. Ex. fra anden Side her i Salen, at man ikke blot skulde opgive Punktet, men ogsaa foretage noget Andet, nemlig ved en Lov at faae omstødt Folkethingets Beslutning med Hensyn til denne Sags endelige Ordning, saa begaar man jo noget Dobbelt, jeg vil ikke sige, at det er saa meget farligt nogen af Delene, men man foretager altsaa i Grunden to Angreb mod Folkethingets Stilling fra ifjor, hvor man meget godt kunde nære sig med eet. Det forekommer mig derfor, at de Herrer ikke skulle insistere paa at fremme dette Lovforslag, men lade denne Sag staa hen til andre Tider, formentlig tilligemed mange andre Sager. Hvis de Herrer ville opgive Punktet Kronborg Amtstue for 1878—79 ligesom for 1877—78, saa skulle de, som bære Situationen, tage det Ansvar med hinanden, og de skulle da ikke forlange af os, at vi foruden dette skulde passivt finde os i, at de endvidere omstødte den af Folkethinget tidligere tagne Beslutning med Hensyn dertil. Dette vilde nemlig i det Smaa være det